

NA ROZPADLÉM SCHODIŠTI K VĚČNÉ BLAŽENOSTI

NIK RYZÍ

Na rozpadlém schodišti k věčné blaženosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Nik Ryzí

Na rozpadlém schodišti k věčné blaženosti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

● ■ pointa

**NA ROZPADLÉM
SCHODIŠTI
K VĚČNÉ
BLAŽENOSTI**

NIK RYZÍ

PRO PEPČU,
MOJI MILOVANOU
PANÍ HADOVOU.

SSSSSSS. SSSSSS.
SS, SSSSS.

NÁVŠTĚVNÍK I

První nadýchané obláčky sněhu zvěstující nevyhnutelný příchod mrazivé zimy nahodile poletovaly vzduchem a křížovaly tak výhled skrze pochmurně starodávnou ulici. Vločky se pozvolna snášely a dopadaly na popraskaný asfalt, na němž vytvářely jemné vrstvy bílých peřinek, které tak skrývaly jeho léty prohloubené jizvy. Cesta se klikatě táhla k horizontu nedalekého kopce společně s pravidelně ji lemujícími kamennými domy, jež se částečně skrývaly v houštích divokých keřů a statných stromů. Každý z domů byl ohrazen výhružným plotem s ostnatými hroty, podobnými oštěpům divokých kmenů z Amazonie a zrezivělou brankou, z nichž většina byla ozdobena rodinným erbem. Vedle branky s hrozivě vyhlížejícím lvem na skále se ve vysoké trávě krčila zvědavá liška, jež sledovala branku na protější straně ulice, na níž zádumčivě seděl huňatý medvěd v borovicovém háji.

Ten, jenž putoval touhle tichou, avšak strach nahánějící ulicí, a dokázal věnovat pozornost této krásné scénérii i jejím detailům, musel při bližším pohledu na branky bohužel zapojit značnou dávku fantazie. Erby již dávno pozbyly svého lesku a všudypřítomná nenasytná rez zvládla dříve detailem oplývající skvostná vyobrazení změnit na zdeformované karikatury něčeho, co se kdysi honosilo velkou pýchou. Ze statného lva zbylo pouze rozpadající se torzo a jedna osamocená tlapa na kameni, zbytky lišky se již dávno

neskrývaly v úkrytu vysoké trávy a vše, co zůstalo po medvědovi, byla pokroucená hlava bez uší. Erby dříve zrcadlící bohatství a přepych rodinných sídel nyní nezvěstovaly nic jiného než zchátralé, dávno opuštěné domy. Vše, co kdysi lidem tak věrně sloužilo, nyní leželo ladem na místech, kde to bývalí majitelé ledabyle zanechali. Příroda si tak mohla pomalu převzít zpět vše, co jí bylo uzmuto. Toto pozvolné přenechání moci do područí nekontrolovatelné divočiny probíhalo tiše, bez sebemenší pozornosti civilizace, jelikož jedinými lidskými návštěvníky těchto končin byly rozrušené posádky automobilů ztrácející se v nepřehledných zatačkách po cestě do nedalekého města.

Tento místní stereotyp pouze omylných návštěv byl otřesen v základech jednoho zimního podvečera před pěti lety, kdy na místo dorazil návštěvník, jenž se zde podle všeho nevyskytoval pouze omylem. Nedá se s jistotou říct, zda tu tato osoba doopravdy chtěla být, nebo zda ji k tomu přinutily okolnosti jejího života. Nejspíše to totiž nevěděla ani ona sama.

Zmizela ale stejně rychle jako se v onen podvečer objevila a ulice se tak opět mohla ponořit do ničím nerušené prázdnoty. Dny ubíhaly. Déšť bičující pozůstatky střech se střídal se spalujícím zárem letních dnů, až nakonec společně ustoupily nekompromisně se příkrádajícímu chladu. Na události oné záhadné návštěvy již zapomněl i ten poslední z pradávných stromů, a pokud byste se jich zeptali, co že se to zde před rokem událo, pravděpodobně by zašuměli něco o proradném krkavci nebo chamtivé veverce. Život ubíhal tak jako vždy a ani nejmenší poryv větru nenasvědčoval čemukoliv jinému.

Rok se s rokem sešel a klid, který v ulici panoval, byl opět vytržen tajemným návštěvníkem. Osoba stejně jako minule přešla pomalým krokem přes asfaltovou silnici a chvíli postávala před polorozpadlým domem, jehož erb kdysi mohl představovat dravého ptáka. Poté se vydala hlouběji do nitra ulice a po pár hodinách ale opět zmizela tou stejnou cestou, kterou přišla. Následující rok i rok

poté se rituál opakoval. Již nebylo pochyb o tom, že se návštěvník stal neodmyslitelnou součástí této ulice, a pokud tomu nějaký mrzutý kámen nebo flegmatický keř přeče jen nevěřil, dnešní den je konečně vyvedl z iluze nevěřičnosti.

Ve chvíli, kdy slunce dosáhlo magického postavení a vykouzlilo na obloze jemně rudou záři, kontrastující se zmrzlou ulicí zasypanou popraškem sněhu, se na vzdálené křižovatce objevila postava, bezpečně zachumlaná v černém kabátu táhnoucím se až ke kolům. Hlavu měla skloněnou a skrytou v huňaté kapuci, čímž se chránila před nevyzpytatelnými poryvy mrazivého větru. Mohlo se zdát, že snad zimou zamrzla v čase, neboť se z křižovatky řádnou chvíli nepohnula ani o píd. Avšak zasvěcení pozorovatelé poučení z předešlých návštěv dobře věděli, že se chování osoby nikterak nevyvíká normálu.

Postava se dlouze nadechla a společně s mlžným oparem výdechu se zpoza kapuce vynořily dvě zelené jiskřičky. Oči si připomenuly vše od stromů přes keře, kameny, výhružné ploty a zrezivělé branky, až se pomalu zastavily na jedné vzdálené s erbem dravého ptáka. Postava se opět mohutně nadechla a s dalším výdechem vykročila kupředu.

Její krok připomínal ladný tanec precizně vypilovaný léty tréninku, jak jedna noha následovala druhou a v čerstvě napadaném sněhu za sebou zanechávaly plytké stopy. Živé i neživé bytosti ulice zkoumavě pozorovaly a naslouchaly každému zvuku, který osoba v průběhu své poutě vytvářela. Zvuky se objevovaly a opět mizely v přerývané symfonii hudebních nástrojů, jež by ne jeden virtuóz považoval za pouhé všední předměty. Avšak zde, v lidmi zapomenutých končinách, se stávaly nástroji mimořádného orchestru. Křupavé zvuky sněhu drceného pod neúnosnou tíhou podrážek udávaly rytmus dunivých bubnů. Melodické šustění oblečení nahrazovalo smyčce a nepravidelný dech zaujal místo hravých žestí. Lidé dnešního hlučného světa by jen stěží dokázali ocenit krásu a rozmanitost této přírodní skladby, jež se navždy zapsala

do neopakovatelné tichosti této ulice. Však ani samotný strůjce a skladatel si jí nebyl vědom. Osoba, poháněná touhou, nevěnovala malichernostem nevšedního světa pozornost a ve chvíli, kdy dorazila k prvnímu cíli své každoroční poutě, ponechala úvodní dějství symfonie v mizivém oblaku páry za sebou.

Výhružný dravý pták na brance stál v pozoru s roztaženými křídly, připraven seknout špičatými drápy po komkoliv, kdo by se pokusil vniknout za plot bez jeho svrchovaného povolení. Rezavé oči dravce se setkaly se zelenýma očima osoby v oboustranné bitvě o dávno zapomenuté vzpomínky předešlých shledání. Pokud by osoba neměla zakrytý obličej chundelatou kapucí, naskytl by se nám pohled na nenápadný úsměv, jenž se jí po chvíli objevil na tváři. Byl to smutný úsměv, plný pro nás neznámých vzpomínek a citů, avšak dravec je rozpoznával. Křivky tváře, hebká kůže i zářivé zelené oči, to vše mu připadalo povědomé nejenom z předešlých návštěv, ale také z dob dávno odvátych. Z dob, kdy ulice kypěla životem a on sám se honosil sytými barvami, královským peřím a tím nejostřejším zobákem z říše dravých ptáků. Nyní se za své zrezivělé vzezření nemohl než stydět. Návštěvníkovi na tom však pramálo záleželo. Ponořil koleno do sněhu a vztáhl k němu ruku. Nedůvěra hluboce zakořeněná v dravcově přirozenosti mu nakazovala obezřetnosti a ústupu, ale sám si byl vědom, že toho není schopen, a nakonec pod tíhou okamžiku svolil. Zimou zrudlé prsty jej drkotavě pohládily od hlavy až k zobáku, který několikrát přejely v marné snaze dodat mu dřívějšího lesku. Pokračovaly přes roztažená křídla až k jeho tělu, kde spočinula celá dlaň. Spojení vzniklé dotykem se nedalo popřít. Mezi dravcem a osobou proudila energie nepopsatelná moderními vědeckými způsoby. Cítili ji jenom oni. Neviditelná síla existující pouze po dobu jejich kontaktu a mizící s jeho ukončením. Rituál, který ostatní erby závistivě sledovaly z povzdálí, byl završen skřípavým zavržením branky, jež by každá pohádková duše odpřisáhla jakožto svolné orlí zahvízdání povolující osobě vstup za jeho křídla. Pro všechny zvědavé oči

ulice to byl šokující zvrat událostí. Pokud bychom dokázali vnímat řeč živých i neživých obyvatelů, ocitli bychom se uprostřed horlivě kontroverzní debaty. Smrky by se dohadovaly s jedlemi o díře v časoprostoru, již tento neočekávaný akt vzpoury proti zarytému pořádku způsobí. Krkavci by se jednohlasně dožadovali buď nápravy do původního stavu, nebo okamžitého potrestání viníka. Kámen by přitakal krkavcům a nabídl své tělo jako nástroj pořádkových sil, řka, že se vždy chtěl podívat na dno jezera. A flegmatický keř by si zarytě stál za svým, že svět je chaotické a zhýralé místo a nemá smysl se s tím vůbec zabývat, leč to spíše přijmout jako nezpochybnitelný fakt. Naneštěstí pro obyvatele zněl jejich názor jen jako jemný vánek doprovázený krkavčím krákoráním a nikdo na ně nebral ohled. A tak se stalo, že osobu, jež si tak opovážlivě dovolila vybočit z každoroční rutiny a vstoupila za branku strážnou orlem, nikdo nezastavil.

ZTRACENÝ DENÍK I

Pátek 25. 9. 2015

Co myslíš?

Začít dobrou zprávou, nebo těmi špatnými?

Dokážu si představit, že na tuto otázku jistě existuje nějaké pradávné babičkovské moudro.

Něco jako:

Dám ti radu, která mi usnadnila ne jeden sychravý podvečer, moje drahá vnučko. Kdykoliv, když jsem musela dědečkovi říct nějakou špatnou zprávu, tak jsem ho nejdříve potěšila něčím dobrým, což mu poté nenechalo tolik místa na přemýšlení o tom, co slyšet nechtěl, a ke konci to z vlastní nevěle taky neslyšel.

No. Já babičku nepoznala, takže jsem nebyla obdařena žádnými život zlehčujícími moudry ani dalekosáhlými pořekadly. A co se mě týče, myslím, že všechna přísloví, moudra, pranostiky, všechno to je vábníčka pro ty, kteří se vnitřně nechtějí dopracovat k vlastnímu poznání.

Máš problém? Neboj! Tady máš knihu přísloví a podívej se, zda tvůj problém nespadá pod „Neřeš něco, co už před tebou někdo jiný zbaběle vzdal“.

Takže asi ne. Nemyslím, že bych chtěla následovat nějaké přísloví typu:

První dort a o záchodě pomlč.

Pokud takové přísloví vůbec existuje.

Půjdu svojí cestou.

A hlavně. Není snad lepší ze sebe dostat všechno to špatné a pak se odměnit blaženým pohlazením dobra, které na mě možná čeká? Samozřejmě!

Všechny špatné věci souvisí jak jinak než s přestěhováním se na toto ošklivé místo. Město samotné nenechává nic náhodě a veškeré své trumfy ošklivosti a oprýskanosti mrskne na člověka hned při první příležitosti. Mé nejoblíbenější pohádkové fantazie venkova byly drasticky vytrhnuty a nahrazeny kdysi moderními, ale teď už jejich sešlými náhražkami.

Sluncem prozářenou zahradu nahradilo betonové sídliště vyháňjící i tu poslední špetku představitosti z lidské duše.

Magický potůček, po kterém jsem vypouštěla pirátské lodky na dobrodružné výpravy do dalekého neznáma, zastoupil znečištěný odtokový kanál vůní připomínající veřejné záchodky na konci jejich životnosti. Tajemný les provoněný jehličím a tlející zeminou se proměnil v nekonečné řady mnohdy nefungujícího veřejného osvětlení.

„Už jsi mladá slečna. Všechny naše dětské fantazie v průběhu dospívání mizí a postupem času jsou nahrazovány často smutnou a nudnou realitou. Tím ti nechci říct, abys přestala snít nebo prožívat vnitřní kouzelný svět. Jen nesmíš být smutná z toho, že to, co na tebe dříve působilo jako nedobytná pevnost, je nyní pouze gauč a tři polštáře.“

Vím, že v tomto má táta pravdu. Taky ale dobře vidím, že i na něj toto místo působí. Zakouslo se do něj jako lačná drátová bestie a vysává z něj veškerou sílu a radost, kterou jsme spolu dříve prožívali. Prostě nechápu, jak pouhá změna prostředí může člověka natolik ovlivnit. Cítím to sama na sobě, a stejně nechápu, kde se to bere.

A za jakou cenu?

Táta vybral toto město kvůli kvalitní práci, která mu byla nabídnuta, ale po třech měsících byl z důvodu škrtů propuštěn a musel nastoupit v místní kovárně.

„Neboj, zlato. Nepřestávám hledat a za chvíli se jistě něco objeví. Je to jenom dočasně.“

Tak moc bych tomu chtěla věřit, ale čím dál víc v jeho očích vidím zoufalé smíření se situací a podřízení se tomuto zákeřnému místu. Už si ani nezpívá, nepobrukuje. Na jeho višňovou kytaru se pomalu snáší vrstva prachu a barvy v jeho štětcích se proměnily na zkamenělé fosilie.

Snažím se ho rozveselovat vlastním potouchlým způsobem. Minulý týden přišel z práce dřív, a tak jsme si mohli udělat reggae večer s domácí pizzou a tancovačkou při umývání nádobí. Na malou chvíli jsme se oba cítili jako doma. Myslím opravdu doma. Šedivé stěny se proměnily v barevné kobercové závěsy. Rychlovarná konvice se v mlžném oparu stala orientální dýmkou. A utěrka zajistila tátovi kvalitní turban. Hudba hrála melodické rytmy kytar, bubnů a trubek a my si s tátou v tanečních sólech přehazovali umyté talířky a příbory. Svět se pro nás zastavil a já v něm uviděla ty fantazie a sny, o kterých mluvil. Avšak večer skončil a vše se v okamžiku proměnilo zpět. Já se opět probudila do černobílého světa pokrytého zdánlivou vidinou štěstí a táta zachmuřeně zasedl ke kuchyňskému stolu, netečně listující nabídkami prací v novinách.

S přestěhováním jde ruku v ruce další závažná změna. Nová škola.

Neříkám, že jsem na minulé škole byla hvězda se spoustou kamarádů, ale aspoň jsem tam většinu spolužáků znala a na jejich přítomnost si i do jisté míry zvykla. Věděla jsem, co od každého z nich očekávat.

Nyní to je téměř měsíc, co jsem nastoupila, a stále se cítím jak bezbranná rybka hozená do nádrže dravých piraní. Já vím. Je to pouze měsíc. Není se čemu divit. Ale i tak...

Dle mých kvalitních pozorovacích dovedností (sezení v bezpečí rohu se sluchátky a sledování spolužáků jako divokých zvířat na safari) vím, že jsem přišla do již rozděleného kolektivu. Každý v něm ví, kde je jeho místo a co si může a nemůže dovolit.

Je zde vlčí smečka kluků s dominantním alfa vůdcem. Hejno slepic, které se tváří jako přímá demokracie, přestože všichni vědí, že mu pevnou a mnohdy i krutou rukou vládne jediná osoba, jako svrchovaný monarcha despotického království.

Spřízněný pár labutí, který se nezatěžuje diskretností či nesmělostí. A nakonec skupinka jednotlivých samotářů, kteří se sice čas od času v kolektivu zapojují, ale primárně si zarytě stojí za svou individuální ochranou zdí.

Jedno jim však musím uznat. Přestože si jsou všichni dobře vědomi mé přítomnosti, chovají se jako bych pro ně nebyla víc než vzdálený šum o slabých frekvencích. Což mi bohužel naprosto vyhovuje. Možná by mě i zajímalo, zda si o mně povídají, a pokud ano, tak co si o mně myslí. V konečném důsledku to je ale naprosto bezpředmětné, neboť od ranního pozdravu ve dveřích s náhodným spolužákem až do samotného konce dne mezi námi neprobíhá téměř žádná interakce.

„Vím, že jsi liška samotářka a že jsi na kamarádcování nikdy moc nebyla, ale možná by ti nějaká kamarádka nebo kamarád pomohl spřátelit se s tímto městem.

Co myslíš?“

Ach, táto...

Jednou větou mi dokážeš udělat takovou radost tím, jak moc mě doopravdy znáš, ale současně mě rozesmutníš realitou, že na tomto místě zůstaneme déle než pouhou chvilí.

Speedster na to má stejný názor jako já. Vyměnili jsme si pár krátkých zpráv, ve kterých jsem mu popisovala, jak tady v tom škaradémě městě zkejsnu na věky věků. Jeho první odpověď mě sice pěkně vytočila...

„A co ti na tom záleží? Stejně nechodíš ven, s nikým se nebavíš a většinu času trávíš za počítačem, ne? To už je jedno, jestli jsi zavřená v baráku, na vesnici, ve městě, nebo v base.“

... ale pak to napravil a docela mi zvedl náladu.

„Každopádně. Ve finále záleží jenom na tom, jestli jsi s někým, koho máš ráda a na koho se můžeš spolehnout. Pak už je jedno, kde jste. Myslím, že tvůj táta přesně ten člověk je.“

Proč jsou všichni nejmoudřejší, když se zrovna nejedná o jejich vlastní problémy? I já dokážu vše podat stejně jednoduše, dokud se jedná o někoho jiného. Ale jakmile narazím na vlastní problém, jsem v koncích. Možná bych měla o svých problémech začít uvažovat jako o problémech někoho jiného. Přijít na jednoduché a očividné řešení a pak už ho jen aplikovat sama na sebe. Jak se tomu říká? Být pragmatická?

Tímto se dostáváme k mé momentální situaci, která odstartovala začátkem tohoto týdne sérií náhod a chaosem řízených událostí.

Nechci se o tom moc rozepisovat, a tak to shrnu jen do pár poděkování.

Děkuji paní učitelce, že mě po škole odchytila a chtěla si se mnou promluvit o mé seminární práci do literatury a tím mě zdržela o důležitých patnáct minut.

Děkuji (asi opilému) řidiči dodávky, jenž v uličce, kterou se vracím ze školy domů, přehlédl hydrant a způsobil tak gejírovou show, čímž mi znemožnil jít domů nejkratší možnou cestou.

Děkuji městským technickým službám, že si pro rekonstrukci mojí druhé nejkratší cesty domů zvolili zrovna tento den.

A nakonec děkuji skupince neznámých lidí, která postávala ve třetí nejkratší cestě domů a já (protože přece nejsem žádný blázen) se jim raději vyhnula širokým obloukem.

Všechny tyto události způsobily, že jsem se musela vydat nezmapovanou částí města skrze tajemný a nyní již můj nejoblíbenější podchod. (Každý má přece seznam svých oblíbených podchodů, no ne?)

V tomto na první pohled špinavém, smradlavém a zaplivaném podchodu jsem to totiž objevila. Svatý grál mezi náhodně nalezenými poklady.

Plakát s obřím, bílým nihilistickým kotětem.

PPS

Asylum for The Most Funniest Mental Cases in The World.

Club UnderTheWorld

Friday 25th September

PPS!

Peter Pan Syndrome!

Nemůžu tomu uvěřit!

PPS v tomto vším zapomenutém městě!

A já na jejich plakát narazím zrovna na začátku týdne, kdy hrají!

Nechápu, jak je možné, že se o tom na internetu nikde nepsalo!

Že by to byla nějaká z jejich utajovaných akcí? Nemyslím si. Vždyť

plakáty visely naprosto veřejně a všem na očích. Prosáklo by to tak jako tak. Ani na jejich ofiko stránkách se o tomto koncertě nic nepíše. Hlava mi to nebere a stále se z toho nemůžu vzpamatovat. Kolik milionů malých náhodných věcí se muselo udát, abych se zúčastnila koncertu své nejoblíbenější kapely?

Chvíli jsem si lámala hlavu nad tím, proč hrají zrovna tady, ale po dlouhém rozjímání nad horkým čajovitým vývarem moudrosti jsem došla k závěru, že vzhledem k jejich tvorbě je to vlastně naprosto ideální místo ke koncertu.

Jedinou překážku za mou vysněnou noční potulkou představoval táta.

Když jsem za ním radostně přiběhla se zašpiněným plakátem (musela jsem ho mít!! tak jsem si jeden z podchodu strhla, ha ha!), nebyl zrovna v dobrém rozpoložení. Koukl střídavě na plakát, na mě, zpátky na plakát, zpátky na mě a sklopil obočí:

„Je ti teprve patnáct... Nemyslíš, že jsi ještě mladá na večerní návštěvy klubů typu... UnderTheWorld? Předpokládám, že bys chtěla jít sama bez tatínkovského dohledu. Kdybych alespoň věděl, že tam budeš s někým, s kým se navzájem pohlídáte... Nechám si to projít hlavou. Dobře?“

„Nechám si to projít hlavou“ znamenalo jedinou věc.

Celý večer poslouchal jejich písničky a sledoval videa z živých vystoupení. Asi proto, že z pouhé hudby se dá krásně vyčíst, jaký typ lidí na takový koncert může dorazit.

To pro mě samozřejmě bylo plus, neboť PPS má dokonalou fanouškovskou základnu, jíž prostupují stejné myšlenky, názory a životní příběhy. Jejich koncerty, které jsem viděla na internetu, jsou naplněny přátelstvím a vzájemným pochopením. (Pokud se na ně dívám s určitým odstupem.)

Bohužel druhý tátův problém, že bych šla sama, do pozdních hodin byla v neznámém klubu a vracela se z něj přes celé město, byl až absurdně neřešitelný. Teď záleželo jedině na tom, zda táta usoudí mou způsobilost.

Poradila jsem se i se Speedsterem, ale žádnou kloudnou radu jsem z něj nedostala. Napsal pouze, že nechápe, jak vůbec dokážu přemýšlet o návštěvě naprosto neznámého místa plného cizích, neznámých lidí. A to i přesto, jak dokonalou kapelou PPS jsou. Asi na tom něco je, ale já jejich koncert prostě nehodlala promeškat!

Zatímco se tedy táta celý týden rozhodoval, já nastoupila do první linie bezpodmínečné kolaborace. Děkala jsem všechno pro to, aby byly úkoly udělané ještě předtím, než je táta zadá, neboť druhá alternativa, a to sehnat někoho, kdo by šel se mnou a ujistil tak tátu, že se o mě nemusí bát, byla až absurdně nemožná a taky... nejsem přece žádný blázen.

Na začátku jsem napsala, že ze sebe jako první dostanu ty špatné věci.

Ty se s objevením osudového podchodu rozplynuly.

Samozřejmě že mi to dovolil!

Děkuji, tati! Děkuji! Děkuji! Děkuji!

Poté co si táta ověřil kapelu a po zbytek týdne viděl, jak moc tam chci jít, neměl příliš na vybranou. Věděl, že pokud by mi to nedovolil, stane se z našeho bytu apokalyptické místo, kam by se neodvážila ani elitní zásahová jednotka zabijáků.

No... a dnes je ten den.

Sedím za stolem s vytisknutou vstupenkou. Ruce se mi třesou nadšením i nervozitou zároveň a přemýšlím, co si vzít na sebe...

Růžové triko s vražedným jednorožcem? Krvavé Áčko? Nebo kočí? Jaké je venku počasí? Nebude večer už zima? Mikina? Možná.

Možná bych o tom měla přemýšlet jinak. Hlavní otázka je: Mám se snažit splynout s davem, nebo snad vyčnívat? A mám být vůbec sama sebou? Tedy za předpokladu, že vím, kdo jsem.

Ugrr! Toto by mělo být tak jednoduché!

Nepřemýšlej!

Máš před sebou nejúžasnější noc svého života!

Co tě napadne jako první?

Vyrobím si vlastní triko! Ano!

NAVRÁTILEC I

„Váš kapitán právě rozsvítil světelnou signalizaci k připoutání. Prosím, vraťte se na svá místa a setrvejte na nich, dokud se letadlo úplně nezastaví. Plánované přistání je ve 13:45. Počasím vás bohužel moc nepotěším. Na celý příští týden je hlášeno zataženo s občasnými sněhovými přeháňkami a teplotami okolo nuly. Děkujeme, že jste si pro svou cestu vybrali naši společnost, a těšíme se na vás při příštím letu.“

Larry sebou nepříjemně škubnul a shodil tak na zem knihu, která mu řádnou chvíli odpočívala v klíně. Rozespale zamrkal, promnul si oříškově hnědé oči a rozhlédl se po svých nejbližších spolucestujících. Letadlo, jímž cestoval, byl menší dvoumotorový stroj s vrtulemi, který se již často mezi dopravními letadly nevidí a primárně slouží pro přepravu cestujících na krátkých trasách do méně žádaných destinací. Dokázalo pojmout pouze dvě řady cestujících po dvou nepohodlných sedačkách a prostory kabiny byly stísněnější než u obvyklého proudového letadla.

Vedle Larryho přes uličku seděl postarší pár, jenž se o něčem stále dohadoval přesně tak, jako když letadlo před pár hodinami vzlétalo. Když nastoupil a usadil se vedle své spolusedící, nasadil si jako vždy sluchátka a snažil se ignorovat všudypřítomný stísněný pocit. Neměl tak příležitost dozvědět se téma, jež páru dělalo zábavu po celou cestu. Ne že by toužil znát druh problému,

který jim vrtal hlavou a hlavně ústy. Vždy ho ale fascinovalo, jak jsou lidé schopni bez přestání diskutovat o naprostých banalitách všedního života a povýšit je na neuvěřitelnou úroveň osobní důležitosti, což on podle sebe nikdy nedokázal. Nalevo od něj seděla mladá dívka, která sdílela jeho cestovatelský styl. V průběhu letu však měla nespornou výhodu – sedačku u okýnka, k němuž se mohla vytočit a zacelit tak psychickou bariéru narušeného osobního prostoru. Naproti tomu Larry obdržel sedačku v uličce, která byla v jeho hlavě ekvivalentem prosklených veřejných záchodků uprostřed náměstí rušného velkoměsta. Doleva koukat nemohl, neboť věděl, jak nepříjemné může být, když vám někdo kouká přes rameno. Pravá strana nepřipadala v úvahu už vůbec z nespočetného množství důvodů. A tak mu nezbývalo nic jiného než střídavě koukat před sebe nad sebe a do knihy. Nakonec ho však únava z předešlého šestihodinového letu dostihla a on se tak tímto neřešitelným psychologickým problémem po zbytek cesty nemusel trápit.

Larry po krátké chvíli pozorování svých spolucestujících usoudil, že letadlo již musí jít každou chvíli na přistání, neboť se většina z nich začala vrtět a skládat si své věci do příručních zavazadel. Koutkem oka mrkl na děvče, které se nezdálo nijak vytržené chováním ostatních a nadále spočívalo nakloněné k oknu v myšlenkách a hudbě. Larry se pokusil nakouknout do okna s nadějí, že uvidí, jak vysoko se nachází, ale nespátřil nic jiného než šedivý oblak pochmurného výhledu. Vše ho bolelo od dlouhého sezení a žádná poloha mu již nebyla ani trochu pohodlná. Kroutil celým tělem ve snaze nalézt poslední kousek sedačky, který by alespoň trochu zpříjemnil závěrečnou etapu cesty. Při tom nohou zavadil o předmět na zemi. Pokusil se naklonit a zjistit, o co se jedná, ale popruh, jímž byl připoutaný, se mu nepříjemně zasekl do podbřišku a nesmlouvavě jej vrátil do sedačky. Larry potichu zakňučel bolestí a nehledě na světelnou signalizaci, jež mu nařizovala ponechat pás zapnutý, jej rozeplnul a sehnul se pro předmět. Byla to

malá šedivá knížečka, kterou si možná trochu záměrně, i když si to nechtěl přiznat, vzal na tuto cestu. Provázek určující, na které stránce čtenář pozastavil literární pouť, se nacházel téměř u konce knihy. Larry ji pootevřel a přečetl první větu na nové dvoustraně, ale ihned ji opět zavřel, položil si ji do klína a unaveně zaklonil hlavu. Nebyla to jen nějaká kniha. Byla to jeho kniha. Kniha s příběhem, který mu až nepříjemně připomínal ten jeho. Přestože ji četl již mnohokrát, na její konec se dostal jen jednou. Nedokázal se s ním smířit. Číst poslední řádky bolavého konce jej naplňovaly bezradností nad jeho vlastním příběhem, jenž se tak nápadně podobal životní pouti hlavního hrdiny tohoto tragického románu. Nezavršit hrdinovu pouť se v Larryho mysli podobalo odmítnutí konce vlastního příběhu, jenž se po mnoho minulých let až dodnes s každým jeho krokem rozpínal. Larry jej však svým vlastním přičiněním nedokázal uzavřít. Neuměl se od něj odpoutat tak, aby mohl započít příběh nový. Zprvu své vyhnanství vnímal jako příležitost zapomenout na všudypřítomnou bolest, před kterou tehdy unikl, ale postupem času si uvědomil, jak moc hluboko je v něm zakoreněná. Neuběhl jediný den, aniž by si na ni nevzpomněl. Nevybavoval si dávno prožité a ukončené události. Neupravoval si vzpomínky tak, jak podle něj měly vypadat. A i něco natolik odlišného a nesouvisejícího jako malá kniha ho stále udržovalo v zajetí minulosti. Jedna jeho část si byla vědoma nesmyslnosti myšlenkových pochodů spojených s předem ztracenou snahou a za každou cenu se ho snažila přesvědčit, aby na vše zapomněl a konečně se posunul. Ta druhá jej však nabádala k pokusu o nápravu, vedoucí k vysněnému konci. Kombinace protichůdných přání a rozpolcení mezi nimi byla hlavním důvodem k nečekanému návratu.

Další nepříjemné cuknutí letadla Larryho probralo z úvah o jeho, jak tomu rád v duchu říkal, vlastní trapné sebelítosti a vrátilo jej do sedadla vedle dívky, jež na cuknutí reagovala podobně jako on. Stejně jako ona si v rychlosti vyndal sluchátka z uší, a přestože rady palubního personálu již znal téměř nazpaměť, svědomitě

si je jako vždy vyslechl. Rychle se opět připoutal a očekával druhé nepříjemné drcnutí značící dosednutí letadla na ranvej.

Po deseti minutách nudného vyčkávání na něj konečně přišla řada a on mohl vstát, vytáhnout si batoh z přihrádky nad hlavou a vydat se směrem k předním dveřím. Procházel kolem prázdných sedadel, z nichž každé ledabyle zkontroloval pohledem. Něco mu na opouštění letadla mezi posledními připadalo magické. Nikdo jej nepozoroval a ani on se nemusel vyhýbat nepříjemným pohledům. Letadlo bylo svým způsobem pouze jeho. Byl to ekvivalent sezení u okýnka. Úsměvem se rozloučil s letuškou, jež mu úsměv nuceně oplátila, a sešel po malých schůdcích do nepříjemného chladu zatáženého počasí. Studený vítr jej okamžitě ofoukl, a tak ještě vedle letadla pročešal batoh, vytáhl z něj teplou mikinu a svižně si ji oblékl, aby alespoň trochu zmírnil husí kůži. Při oblékání si uvědomil, že stále svírá malou knížečku v ruce. Palcem přešel po jejím starém zvrásněném hřbetu a chvíli přemýšlel, co s ní. Nechtěl ji číst, ale také ji nechtěl dávat pryč z rukou. Připadalo mu to ošklivé. Jako by se jí chtěl nadobro zbavit. Zahrabat ji někam hluboko do hlíny a zapomenout, na které straně skončil, aby si nepřipadal tak špatně, až ji opět otevře a začne s četbou od první strany. Studený poryv větru, jenž se mu i přes mikinu zakouzl hluboko do kůže, jej ale donutil urychleného jednání. Zasunul knihu do batohu s vnitřním slibem, že na ni nezapomene, hodil batoh přes ramena a svižným krokem následoval zbytek cestujících do příletové haly.

„Čao! Tak jsem konečně přistál. Nasednu na vlak a kolem 15:00 bych měl být na nádraží. Ještě jednou díky, že mě vyzvedneš. Těším se, až se, až se pokecáme!“

Larry chvíli koukal na displej telefonu a opakovaně si pročetl tři krátké řádky, které v rychlosti naťukal u pásu na vydávání zavazadel. Připadalo mu to zvláštní. Po čtyřech letech opět psát na číslo, které kdysi vytáčel s každodenní pravidelností, a dokonce jej stále

znal nazpaměť. Cítil se až provinile. Ve chvíli, kdy ho přijali na soukromou vysokou školu, věděl, že se spousta věcí změní a on se bude muset rozhodnout, zda stojí za to opustit rodné město a s ním vše, co znal. Nakonec se však, i za přičinění oněch smutných událostí, jež mu od té doby vrtaly hlavou, rozhodl a odletěl. První měsíce ve vyhnanství nepřestával doufat, že přátelství nevyprchají. Přece jenom se pravidelně vracet na prázdniny nebylo nikterak složité a udržet přátelství se dá i přes zprávy a telefonáty. Přátelství je na celý život a to nejlepší možná i na déle.

Nyní stál a zdráhal se odeslat zprávu na číslo jeho kdysi nejlepšího kamaráda. Kdysi nejlepšího. Už o něm nepřemýšlel jako o nejlepším. To je pravý úděl času a odloučení. Po roce pravidelného dopisování konverzace pomalu ustávala a stala se pro něj spíše příteží všedních dní než příjemným únikem zpět do vzpomínek. Myšlenka pravidelného navštěvování z něho vyprchala společně s posledními zprávami. Nikdy nechtěl toto přátelství ztratit a v mysli se stále uklidňoval, že to není jeho chyba. Projevil snahu zachovat jej. Snahu, která se bohužel i přes veškeré zážitky a dobrodružství ukázala jako nedostatečná. Za to on ale přece nemohl.

Přátele, které ztratil, byli nahrazeni jinými. Zážitky z dětství vyprchaly a na jejich místo nastoupily nové. Čerstvější a intenzivnější. Téma jeho konverzací se postupem času měnilo v závislosti na podnětech jeho nového okolí, až mu nakonec staré debaty a problémy, na které ještě nezapomněl, připadaly dětinské a trapné. Svět se mu změnil a s ním i jeho pohled na sebe samého.

Tak to prostě chodí, pomyslel si a rozhodně klikl na tlačítko odeslat. Nikdo přece nezůstává stejný a bylo by naivní myslet si, že ano.

Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat. Bylo to krátké, suché „ok.G.“, které v Larrym zanechalo nepříjemný pocit prázdnoty. Co to znamená, když člověku nestojíte ani za jednu celistvou větou?

ZTRACENÝ DENÍK II

Sobota 26. 9. 2015

Jak vůbec začít?

Čím začít, když se během tak krátkého okamžiku udá tolik zážitků, přičemž každý je svým způsobem unikátní a dokonalý, ale nikoliv víc než ten před ním nebo ten po něm? Všechny zážitky pak splynou do jednoho úžasného snu a nedají se od sebe nadále roztrhnout, aniž by neztratily něco ze své původní krásy. Kvůli tomu se však nedají plně popsat a snad ani pochopit tak, aby byla zachycena veškerá jejich vrtkavost.

Říká se, že čím víc nad vzpomínkou přemýšlíme a opětovně si ji vybavujeme, tím méně reálnou se stává a pomalu přechází za závoj námi vytvořeného nereálna a fantazie. Pokud je toto tvrzení jen trochu pravdivé, pak jsem již dávno ztracená ve svých vlastních představách a snech, neboť události páteční noci jsou to jediné, na co momentálně dokážu myslet.

Možná je to jen další z mých fantazií a domněnek, ale vše, co se stalo, jakýmsi způsobem souvisí a je propletené s onou poslední myšlenkou při výběru vhodného trika.

*Co tě napadne jako první...?
Vyroším si vlastní triko!*

Touto myšlenkou, nechat starosti za hlavou a vykolejit tak mysl ze stereotypního uvažování, započala jedna z nejúžasnějších z nocí mého života.

Vyběhla jsem ze svého pokoje, záluďně ukořistila pár tátových štětců a barev a jako černá kočka plížící se nocí nepozorovaně zaběhla zpět. Byla jsem rozhodnutá vykonat velký zločin, jenž by tribunál slušného oblečení jednomyslně odsoudil jako genocidu bílých vláken a uvrhl by mě za to do kopky věčného praní.

Ven z pokoje jsem vyšla jako nová existence. V nitru nespoutaná společenskými normami a floskulemi. Táta na mě samozřejmě čekal, aby mi před první výpravou do skutečného světa sdělil poslední instrukce. Jen co mě ale uviděl, v očích mu zajiskřily světélka radosti a bez jediného slova mě vyprovodil ven.

Celý svůj dosavadní život jsem ponechala za zavírajícími se dveřmi a jako nově zrozený fénix se vydala temnou ulicí směrem k onomu podchodu.

Každá maličkost, na niž jsem cestou narazila, mi připadala jako nově objevená planeta plná záhad a dobrodružství. Celý svět byl náhle úplně jiný. Zvláštním způsobem okouzlující a nebezpečný zároveň. Ale hlavně pouze a jenom můj. Byla jsem jako svrchovaný vládce vyliďněného světa, procházející si své državy bez jakéhokoliv vměšování cizích bytostí. Bohužel tato noční mystičnost začala vyprchávat ruku v ruce s blížícími se ozvěnami lidských zvuků, jejichž hlasitost se zintenzivňovala s každým dalším krokem směrem k podchodu, až dočista zmizela ve chvíli, kdy jsem dorazila k řadě lidí čekajících před otevřenými dveřmi do podsvětí klubu UnderTheWorld.

I přes radost a nedočkavost, kterou jsem celý týden oplývala, mě při pohledu na nekonečné množství lidí jako vždy přepadla děsivá panika. Hrdlo se mi stáhlo do malé škvírky, celé tělo zdřevěnělo a oči si našly mašličky na botách a zarytě na ně civěly, zatímco jsem se zkoprněla s davem blížila ke vstupu. A vtom se opět ozval. Ten zlý hlásek. Můj věčný souputník životem.

Co tady děláš, ty nemehlo?! Proč jsi vůbec tady?! Nebylo by ti lépe v bezpečí domova, schovaná pod peřinou se sluchátky a horkou čokoládou?! Podívej na všechny ty lidi. Podívej, jak na tebe všichni koukají! Co si asi myslí? Podle mě nic dobrého. Myslíš, že tě někdy přijmou mezi sebe? Takovou podivínku, která se všech straní a s nikým neprohodí ani slovo? Vždyť nedokážeš ani vzhlednout, aniž by ses celá nerozklepala! Měla by ses vytočit na patě a nikdy se sem nevracet!

Než jsem se vzpamatovala z niterního ponížení, byla jsem obklíčena ze všech stran. V tu chvíli mě hlásek naprosto ovládl a jediné, na co jsem dokázala myslet, bylo dostat se na konec řady a rychle zmizet druhou stranou podchodu do bezpečí, kde mě již nikdo nikdy neuvidí.

Prostor kolem mě se zužoval mačkajícími se lidmi. Vzduch nebezpečně řádnul a já dokázala vnímat jen zběsilý tlukot svého srdce, ústa lapající po nádechu a prsty křečovitě se zařezávající do dlaní. Vtom jsem stanula před obřím golemem, který u vstupu rozhodoval o osudu všech, kteří se snažili dostat dovnitř.

V návalu šílenství jsem ani nepřemýšlela, co dělám, a třepotající rukou jsem ze zadní kapsy vytáhla vstupenku a podala ji golemovi. Proč jsem to udělala, nevím. Vždyť jediné, na co jsem v tu chvíli dokázala myslet, bylo, jak se odtamtud dostat živá. Dostat se dovnitř byla poslední věc, po které jsem toužila. Asi to byl nouzový systém, který automaticky ovládal pohyby mého těla. Má mysl pracovala s desetivteřinovým zpožděním a teprve ve chvíli, kdy golem zkontroloval vstupenku a zkoumavý pohled převedl opět na mě, si uvědomila, co to zase provedla.

Musela jsem vypadat hrozně. Cítila jsem, jak se mi zkřivil obličej v zoufalém volání o pomoc, což si golem bohužel musel vyložit jako zaryté přání dostat se dovnitř.

„Vstup do tohoto klubu je až od osmnácti let.
Ty mi na osmnáct moc nepřipadáš. Máš nějakou průkazku?“

Ano! Ano! Nepustí mě tam! Budu moci jít domů! Pryč od všech lidí! Do bezpečí!

Mysl se mi uvolnila a rychle jsem v odpovědi golemovi zavrtěla hlavou.

„Pokud nemáš žádný doklad, který by potvrdzoval
tvůj věk, nebo někoho, kdo by šel...“

Od této chvíle přestávají být mé vzpomínky věrohodné a jejich časovou osu si skládám až nyní, neboť vír, který mě v tu chvíli pohltil, mi na celou noc zamotal hlavu v emocionálním tornádu.

Golem mě už už chtěl vyloučit z řady čekajících adeptů a mnou tak mohl začít prostupovat pocit nesmírné úlevy. Úlevy s vidinou bezpečím oplývajícího pokojíku, v němž znám každou píď a nemusím se ničeho obávat. Když vtom zavrzaly plechové dveře polepené všemožnými nálepkami a přitáhly golemovu plnou pozornost. Ze dveří vyskočila jako nepolapitelný ninja drobná bytůstka a ihned si to namířila ke golemovi s nějakou neodkladnou záležitostí.

Golem ji okamžitě zarazil a rukou, ve které držel lístek, ukázal směrem ke mně. Bytůstka se za jeho rukou ledabyly ohlédla a nevzrušeně se vracela pohledem zpět k němu, avšak na poslední chvíli ji zaujalo něco neznámého. Dvěma mrštnými kroky ke mně přiskočila a prohlédla si mě s nadšeným úsměvem a rozzářenými zelenými očima. Srdce mi panikou div nevyskočilo z hrudi. Jakmile na mě promluvila, tělo nekompromisně vyvěsilo bílou vlajku a duše zbaběle utekla do uctivé vzdálenosti vysoko nad námi.

„Ahóój! Máš úplně boží triko! To sis dělala sama?
Prý tě Golem nechce pustit dovnitř... počkej chvíli!“

Zatímco tělo dole na každou větu kývalo jak předem naprogramovaný stroj, duše se plácala po čele, co to ten nemotora zase vyvádí.

Bytůstka odskočila zpět ke Golemovi, chvíli si s ním povídala a poskakovala kolem něj se sepnutýma rukama, než povolil, přikývl hlavou a ukázal mému bezvládnému tělu, že může jít dovnitř. Bytůstka se na mě kulišácky usmála a pokračovala v rozmluvě s Golemem. Tělo nezaváhalo ani vteřinu, a i přes naléhání duše následovalo směr Golemovy ruky a vešlo dovnitř.

Za plechovými dveřmi se nacházelo šere osvětlené betonové schodiště strmě vedoucí dolů do útrob podchodu. Stěny byly identické s těmi venkovními a na každém milimetru čtverečním visely plakáty z různých koncertů.

Sama sebe jsem hodně udivila, neboť jakmile jsem se dostala pryč z venkovní vřavy do klaustrofobického, betonem chráněného průchodu, srdce se mi s každým schodem uklidňovalo a dech se zpomaloval. Uprostřed sestupu jsem se zastavila a třikrát se hluboce nadechla. Vzduch byl těžký a chladný prostoupený vůní okolního vlhkého zdiva. (Jsem asi divná, ale tuto vůni mám doopravdy ráda.)

*Proč v takových chvílích vždy šlím? Proč mám takové
problémy, když se střetnu tváří v tvář s neznámými
lidmi? Proč se vždy rozklepu jak ratlík a celá se zaseknu
a nejsem schopná jediného slova?*

Dotýkajíc se oběma rukama úzkého průchodu, jsem sešla až na jeho konec k druhým těžkým železným dveřím, zpoza kterých se ozývalo slabé dunění. Věděla jsem, že jsou za nimi další hejna lidí, které mě budou podezřívát z bláznovství a dozajista mě s křikem a smíchem vyženou. Nebo snad i něco horšího.

Rozklepaně jsem vztáhla ruku ke dveřím a pokusila se je otevřít, ale byly tak těžké, že se ani nepohnuly.

Vtom dunění za dveřmi ustalo a namísto něho se ozvalo slabé drnkání do kytary. Náhle se ve mně něco zlomilo a tiché, rytmické zvuky mě nabily obří silou. Ani ne tak fyzickou, jako spíše tou duševní. Opřela jsem se do dveří, ladně je otevřela a vklouzla do velké podzemní místnosti, zrovna když PPS začali na pódiu zvučit nástroje.

Jako tichá myš jsem se propíjžila kolem industriálně stylizovaného baru, u nějž již pár duší holdovalo démonu alkoholu. Vyhnu-la jsem se zvědavě skupince, která si už zabrala místo před pódiem a nezpozorována ani jedním párem očí zaplula do rohu, kde jsem mezi stěnami objevila malý rohovitý výstupek.

Architekt tohoto podzemního bunkru musel být génius, protože tak dokonale chráněné zákoutí na sezení pro jednu osobu nemohl naplánovat neúmyslně. S radostí jsem k onomu místečku daleko od všech lidí přiskočila a jménem královnovství introvert-tye jej zabrala a vyhlásila jakožto novou državu s úmyslem strávit na ní celý večer.

Čas ubíhal a já v bezpečí svého rohového úkrytu sledovala, jak se do temného, rudě nasvíceného bunkru hrne čím dál tím více různorodých skupinek a postupně se řadí před pódium, na němž mezitím PPS dozvučili poslední nástroje a zmizeli do maskova-ných zadních dveří.

V mé malé rohové pevnosti ze mě opadl všecken strach z ne-známa. Byla jsem jako pozorovatelka na strážní věži, která má přehled o všem, co se pod ní jenom trochu šustne, připravena na odražení jakéhokoliv zákeřného útoku. Tyto okamžiky ticha před bouří jsem si prazvláště užívala.

Světla náhle pohasla a obrovský dav lidí začal pískat, tleskat a všemožně oslavovat brzký příchod kapely. Srdce se mi rozbušilo. Tentokrát však ne strachem, nýbrž vzrušením. Nohy se automatic-ky postavily na zem a já se o samotě přidala k bouřlivým oslavám.

Netuším, jak dlouho jsem strávila ve svém úkrytu. Kapela hrála všechny písničky, které moc dobře znám, a vtáhla mě do úžasné sféry, ve které čas nepodléhal žádným pravidlům. Dokonce jsem přestala vnímat přítomnost kohokoliv jiného. Byla jsem jen já a hudba. V životě jsem nepocítovala takové vnitřní nadšení. Vsedě jsem se vlnila do každého rytmu a šeptem se zavřenýma očima opakovala každé slovíčko z textů.

Třeba to byla jen náhoda. Třeba to dělá na každém koncertě, ale možná mě uviděl a toto bylo speciálně adresované přímo pro mě.

„C'mon guys! You are so great tonight!
Lets take this little bit upside down.“

„Nobody cares.“

„Nobody gives a fuck.“

„Throw everything behind you.“

„Find a stranger, you will never see again,
and enjoy this one together cos...“

„This!“

„Is!“

„Absolution!“

Ach, *Absolution*...

Moje druhá nejoblíbenější písnička.

S obrovským úsměvem z nadšení budoucí písničky jsem pozorovala, jak se dav rozhýbal jako hnízdo mravenců a lidé se začali

chaoticky roztrídovat do tanečních dvojic, když vtom se v mém zorném poli objevila temná silueta.

Ze začátku jsem doufala, že to je třeba někdo, kdo si chce jen vyfotit atmosféru koncertu se vším všudy, čehož se z mé pozice dalo dosáhnout bez větších problémů. Čím více se ke mně ale blížila, tím jsem si byla jistější, že směřuje přímo a úmyslně za mnou. Nervozita a strach se opětovně rozhořely a já zaujala obranný posed smířená s hrůzou, jež měla následovat. Osoba vstoupila do slabého paprsku světla a já v ní ihned rozpoznala bytůstku, která mi pomohla dostat se do klubu. Měla úplně stejné jiskřičky v očích a kulišácký úsměv jako napoprvé. Radostně ke mně přiskočila a zkusila mě chytnout za ruku, avšak já, již dávno ve stavu stresového limbu, automaticky ucukla a sbalila se do vyděšeného ochranného klubička. Bytůstka tak jen nečekaně promáchla a spíše to tedy vypadalo, jako by chtěla odehnat nějakou neviditelnou bzučivou mouchu.

Myslím, že kdokoliv jiný by se naštvál nebo udiven nad mou reakcí uraženě odešel, pokud by se mu dostalo podobného odmítnutí, avšak bytůstka beze změny výrazu stáhla ruku zpět k sobě a pomalu se ke mně nahnula.

„Možná se pletu, ale myslím, že mi tady v tom strategicky
obránném rohu někdo s vlastnoručně vyrobeným
trikem dluží jeden nezávazný tanec.“

Jsem si jistá, že viděla strach v mých očích, avšak ani automaticky prosebné vrtění hlavou nedokázalo odradit její nataženou dlaň s jasnou výzvou.

Ano. Mohla jsem se kolem ní v rychlostí blížící se rychlosti světla prosmýknout, utéct z tohoto klubu, doběhnout domů, rozbít prasátko, odjet, koupit letenky na Svatou Helenu a odebrat se do svobodně osamoceneného exilu jako Napoleon. Ale na tom, jak mě o tanec požádala, bylo něco...

Něco neodmítnutelného.

Její jemný hlas.

Její okouzlující úsměv.

Její zářící zelené oči.

Její krátké plavé, téměř bílé vlasy popírající gravitaci.

Její malá, přátelsky natažená dlaň.

Nevím, zda to byla nějaká konkrétní věc, nebo kombinace všech maličkostí oné situace, ale něco přinutilo moji rozklepanou, studenou ruku natáhnout se k té její a pomalu se dotknout jejích prstů. Její dlaň něžně stiskla tu moji a já pocítila neuvěřitelné teplo, které z ní proudilo. Mé opožděné tělo stále v rozpacích, zda následovat vlastní ruku, nebo ji odhodit v ještěřčím obranném manévru, se pomalu začalo zvedat.

Namísto aby mě bytůstka neomaleně vytáhla z mého úkrytu silou, což by pravděpodobně mělo za následek ultimátní blok, trpělivě počkala, až se sama odvážím vylézt. Jako by věděla, že je to jediná cesta, jak mě úspěšně vylákat. Pozpátku mě vedla blíže k okraji publika, nespouštějíc ze mě ani na chvíli pohled. Zastavila se přesně na místě, jež mi připadalo jako bod kritického zlomu blízkosti k davu.

PPS spustili píseň *Absolution* a já se začala nervózně pohupovat do rytmu hudby, vesměs kopírujíc pohyby bytůstky, ke které jsem byla za ruku přikována.

*Counting down the ways to feel
you won't get to decide.*

Others make sure of it once you're falling down.

But surrender is not an option for your stubborn heart.

Welcome to my waiting room.

Don't be shy to cry.

Bytůstka pomalu chytila i mou druhou dlaň, již obdobně projevila vlna tepla, které jako by mezi námi začalo proudit v nekonečné smyčce.

*See, part of you wants to scream
the other wants to hide
and accept everything
you've been told so far.*

Její dlaně se začaly posouvat a prsty něžně přejížděly po mé pokožce, kde mi při každém novém dotyku vyskakovala husí kůže. Dech se mi zkracoval a tlukot srdce zrychloval. Přesto jsem ji nedokázala spustit z očí.

*Why is it so difficult to understand these rules
and why the rules tell me to just be born, live and die?
Everyone is scared
to be the first to ask.
What the fuck is going on
if I don't know why am I?*

Čím blíže ke mně byla, tím více jsem se třásla, až mě nakonec celou objala a mým tělem projela vlna radosti, strachu, štěstí... šílenství.

*And your shattered mind set
contradicts itself.
Your agoraphobic inner system panics
and you want to run.*

You want to hide.

Just this time.

Justice's mine.

Bytůstka musela cítit můj třes, neboť se ke mně něžně přivinu-
la a silně přitiskla. Naše těla se spojila a já pocítila náhlý, nezná-
mý pocit bezpečí a spříznění. Nervózně jsem jí přivinutí oplatila.
S každým naším zavlněním do rytmu hudby jsem se třásla méně
a méně, až třes nakonec úplně ustal.

I've tried to find the words to use please trust me that I've tried.

It's not that I'm egoistic nor selfish in my life.

And I've tried to paint my thoughts

I've tried to make them dance.

And I've tried to sing my touch

perhaps I've tried to show too much.

Srdce mi explodovalo. Realita zmizela. Čas se zastavil. Byla jsem
jen já, bytůstka a hudba.

So hear me out one more time.

Love starts withinside, from withinside.

Hear me out one last time.

It cannot be that hard, so hard.

I know what I want.

It's simple to get found, to be found.

But I feel undermined all the fucking time.

The fucking time.

So hear me out you inside quit before I die or we both die.

Or we both die!

Zdálo se mi, jako by píseň začala před milionem let. A my celou tu dobu byly propojené, nehledíce na ubíhající čas a život kolem nás. Cítila jsem její hřejivý dech na mém krku a odraz vlastního dechu na své tváři. I přes to, že píseň skončila, my se stále točily v silném objetí. Síla, jež mi zprvu bránila se jí dotknout, mi nyní nedovolovala spojení přetrhnout, avšak bytůstka pomalu povolila stisk a jemně se ode mě tělem odpoutala. Přesto ponechala své ruce na mých lopatkách a dlouze se mi zadívala do očí. Tam, kde předtím nebylo nic jiného než strach a vyděšení, se náhle objevilo něco jiného. Něco nového. Něco neznámého, co nedokážu popsat. Obličej mi při pohledu do jejích hlubokých zelených očího roztál a já se plna štěstí a radosti začala nekontrolovatelně usmívat. Bytůstka se nad mým výstupem rozesmála také a dlaní mě pohladila po tváři, krátce mi zajela prsty do vlasů, načež mě opět nadšeně objala.

A já ani jednou neucukla. Ani jsem nepomyslela na něco špatného. Nechala jsem se.

„All right!

Despite this is gonna be our last song tonight...

Despite all the bad things which came or may come...

Despite your struggle...

Despite your pain...

You should enjoy every minute and every second of your life!

You should take what you love and keep it!

You

Should

Love

To

BE YOURSELF!“

Bože poslední píseň a zrovna *Be Yourself!*

S bytůstkou jsme se na sebe nadšeně podívaly a společně s prvním tónem písně začaly ruku v ruce poskakovat a zpívat.

Beware, beware your eyes shine cheerful.

Beware your heart beats so hopeful.

Beware your wallet seems too wealthy.

Beware the wolfs became friendly.

Obě jsme znaly slova písně do posledního puntíku, a spíše než společně s kapelou jsme je zpívaly jedna druhé.

Beware of those who cannot wait to praise you.

Beware of those who cannot wait to save you.

Beware of those who cannot tell you why they care.

Beware you are the one they can spare.

Navzájem jsme se při každé sloce protáčely a opět se k sobě vracely.

Be calm they crawl through your gray cortex.

Be calm they suck your mind like vortex.

Be calm the pain will last through decades.

Be calm nothing here makes sence.

Ach...

*Be calm as there is nothing you can recognise.
Be calm as there is nothing you can realize.
Be calm as there is nothing you should understand.
Be calm you are your last stand.*

To štěstí...

*Be sure fighting is for bravest.
Be sure nothing match the greatness.
Be sure crazy is new baseline.
Be sure to wait for the sunshine.*

Bylo...

*Be sure no one knows what the fuck is life about.
Be sure no one knows why the sky is falling down.
Be sure no one knows which the end will be their own.
Be sure you are just a pretty pawn.*

Nepopsatelné...

Po konci písně a celého koncertu se věci začaly pohybovat takovou rychlostí, až jsem chvílemi vypadávala z reality a vlastně ani nevěděla, co se děje, kam jdu a jak jsem se tam dostala. Kapela se rozloučila a zmizela v zadní místnosti za pódiem. Bytůstka mě popadla za ruku a táhla mě bokem bunkru směrem k pódiu, zatímco obří dav směřoval od něj. Zeptala jsem se jí, kam

to jdeme, ale ta se jen otočila, zamrkala a obdařila mě nadšeným úsměvem.

„V určitém slova smyslu jsem pořadatelka, takže...“

Stále tomu nemůžu uvěřit. A i přes to, že teď naproti mně na stěně visí mnou pomalované a celou kapelou PPS podepsané triko, stále nejsem přesvědčená, že se náhle neprobudím z úžasného snu, do ještě před třemi dny pochmurného života, jež mi ubíhal před očima.

I přes všechny podpisy PPS, které by v jiné situaci byly to jediné, nad čím bych zvládla přemýšlet, se má mysl nedokázala soustředit na nic jiného než na maličký kudrnatý obrázek uprostřed zad.

Stále cítím, jak mi tenký fix šimravě přejíždí po zádech.

Myslím, že bych měla být smutná.

Ve chvíli, kdy jsem se bytůstce chtěla představit a zeptat se na její jméno, mi nevybíravě přiložila prsty na rty.

„Dnešek je dokonalý takový, jaký je...“

Měla bych být smutná.

Nedozvěděla jsem se její jméno. Nedozvěděla jsem se o ní zhola nic a stejně mnou prostupuje pouze a jenom štěstí.

Připadám si jako blázen.

Nemůžu se přestat usmívat a myslet na onen večer.

Kdo byla?

Uvidím ji ještě?

Stal se vůbec ten večer?

Není celý svět nyní pouze výplodem mé představivosti, zatímco tělo leží někde v křečovitém kómatu před klubem?

Chtěla mi snad tím malým kresleným kolibříkem něco říci?

Ano... Dozajista jsem se zbláznila!

NAVRÁTILEC II

Cesta vlakem Larrymu ubíhala rychleji, než by čekal. Krajina vlnící se za oknem v kombinaci s pomalou klidnou hudbou jej téměř zhypnotizovala a zkreslila tak jeho vnímání času. Po celou dobu se snažil nemyslet na důvody jeho návratu, ale čím více se je snažil ignorovat, tím jej obklopovaly stále hustěji, až nakonec své úsilí vzdal a nechal se odtáhnout podvědomím do mlžných vzpomínek. V mysli mu začaly vyskakovat nesourodé obrazy bez jakékoliv časové posloupnosti. Ze vzpomínek na dětství a čas strávený s rodiči přeletěl na koncert, na kterém jej kamarádi poprvé donutili ochutnat alkohol. Náhle mu ředitel střední školy předával vyznamenání za výborné studijní a mimoškolní výsledky a následně jej nahradil jeho vítězný gól při přátelském fotbalovém utkání na sídlišti. Před očima se mu zjevovaly a opět mizely obličejové tváře všech, jimž kdysi říkal kamarádi, známí, náhodní společníci životem. Některým ani nedokázal přiřadit jméno, avšak pamatoval si je díky událostem, které mu je vpálily do hloubi mysli jako cejch rozžhaveným železem. Náhle se před ním rozprostřela temnota, nepříjemně dosedající na každý kousek jeho těla. Věděl, kam jej tato vzpomínka zanesla. Znal ji moc dobře. Byla to jedna z těch, na níž toužil zapomenout nejvíce, přesto si ji připomínal až chorobně často. Potemnělý pokoj se skomírajícím světlem malé lampičky. On na posteli a o něj opřená...

Larry prudce vstal a zavrtěl hlavou. Dlaně si přiložil na spánky, vši silou na ně zatlačil a vycenil zuby v bolestné grimase. Nechtěl se tam vracet. Nechtěl se znovu ocitnout v tom pokoji. Cukavě zavřel oči, hlasitě zasyčel a snažil se myslet na cokoli jiného, jen aby vzpomínku vyhnal z hlavy. Párkrát se v rychlosti nadechl a vydechl. Otevřel oči a uviděl pouze prázdné kupé s ošuntělými koženkovými sedačkami. Opatrně se rozhlédl kolem dokola, zda přece jenom někdo neviděl jeho podivný rituál, a pomalu se opět posadil. Původ své reakce na nepříjemné vzpomínky si nepamatoval a vlastně ho to ani moc nezajímalo. Důležitá byla jen její efektivita. Tupá bolest ve spáncích, hluk a uměle zrychlené dýchání jej v mžiku donutily myslet na to, co právě cítí, namísto toho, co zažil. Bylo to však pouze chvilkové odvedení pozornosti. Věděl, že se vše může v okamžiku vrátit, a tak kvapně vytáhl telefon z kapsy a začal jím projíždět ve zprávách. Byla to otázka rychlosti a zajímavosti článků.

Mezi obecně stereotypními zprávami Larry našel jednu, jež ho ihned zaujala a úspěšně mu tak zpřetrhala myšlenky, jelikož se okrajově týkala i jeho.

Hasiči a dobrovolníci stále odklízejí následky nečekané sněhové bouře, jež se minulý týden prohnala naším okresem a odřízla tak 250 tisíc obyvatel od okolního světa. Vyvrácené stromy, popadané elektrické vedení i poškozený vysílač. Podle nynějších odhadů bouře způsobila škody na majetku v řádu desítek milionů. Zázrakem se však obešla bez vážnějších zranění.

Kvůli oné bouři musel Larry odložit svůj návrat o týden, neboť aerolinky zrušily lety zasaženou oblastí, včetně jeho navazujícího. Větší problémy mu to však nezpůsobilo, přestože stornování letenek a části ubytování mu nebylo proplaceno zpět. Finance jej ale nijak netrápily a ostatní plány se daly jednoduše odložit. Bouře ho však nečekaně zasáhla v nitru. Devastace, kterou pozoroval

v pozdějších zprávách, jej zalila nepříjemným strachem o ty, kdo v místě bouře žili. Nejen o jeho rodiče, jimž zavolal, hned jak to šlo, ale i o ty, s nimiž už vztahy neudržel. Georgiemu tehdy nenapsal proto, že by doopravdy potřeboval odvoz z vlakového nádraží do centra města, pravý důvod zprávy bylo ujištění, že je v pořádku a s ním i všichni, které kdysi znal. Žádostí o vyzvednutí alespoň částečně setřásl provinilost.

Úleva, kterou pocítil, jakmile mu Georgie odepsal, se nedala ničím popsat. Necítil jenom radost z toho, že je v pořádku, ale i důkaz přátelství, které snad ještě nebylo úplně ztracené. Přál si, aby nebylo. Přál si, aby se vrátil do časů, kdy jejich společné prožitky stály na pomyslném vrcholu.

Larry si nemohl stěžovat na nedostatek přátel a známostí, avšak tato přátelství se lišila svou vážností, až skoro škrobeností. Akademické a pracovní schůzky, při nichž se k hlubší osobní úrovni rozhovoru tak často neklesalo, byly šíleností, jež kdysi prožíval s Georgiem, na míle vzdáleny. Sám nevěděl, zda mu tento druh společenského života vyhovuje, nebo by dal cokoliv za krátkou chvíli pravé nespoutané zábavy.

Tato myšlenka se mu začala zvláštně rozkládat v hlavě. Zadíval se na sebe do mlhavého odrazu v okně svého kupé. Neupravené, krátce střižené blond vlasy. Baculatější tváře s rudou otlačeninou od sedadla. Ospalé hnědé oči. Skoro se nepoznával.

„Co doopravdy chceš?“ pronesl zkoumavě k odrazu, neočekáváje jakoukoliv odpověď.

Hala vlakového nádraží byla přesně taková, jakou si ji pamatoval. Omšelé oprýskané stěny, špinavá podlaha s pokřivenými drátěnými sedačkami, vybledlé nosné sloupy připomínající románskou architekturu a podpírající šedivý, neúměrně vysoký strop. Před jeho narozením snad mohly být tyto prostory opravdovou chloubou a pravou bránou do města. Avšak co si pamatoval, bylo nádraží vždy nepříjemnou vizitkou, jíž se každý vyhýbal. Tedy krom

bezdomovců a podobných individuí, pro které představovalo místo setkání a únik před zimou. Když o tom tak přemýšlel, jednalo se vlastně o to nejpříjemnější uvítání nově příchozích, neboť město samotné se špinavosti a zatuchlině nádražní budovy moc nevzdalovalo, ba naopak. Dokonale ji kopírovalo.

Přes všechny nepříjemné znaky a všudypřítomný zápach však tato kombinace v Larrym vzbudila slastný pocit nostalgie. Zvláště ní, že si i po tak dlouhé době připadal, jako by tu byl včera. Každá rozpadlá kachlička, malé grafity na stěnách, zrezivělé trubky, vše to znal a přesně věděl, kam se podívat, aby našel vzpomínku, již hledal.

Řádnou chvíli zůstal stát uprostřed haly s kufrem ponechaným vedle sebe a projížděl kašdický její kout. S mírným úsměvem a vnitřním pocitem, jenž by se nedal popsat jinak než uspokojení, vytáhl telefon z kapsy a vytočil Georgieho číslo.

„Čau! Přítomen na nádraží.“ Pozdravil, jakmile telefon přestal vyzvánět a na druhé straně se ozvalo tiché přijetí.

„Hoj. Stojím venku hned u nádraží. Poštovní dodávka,“ pronesl hlas z telefonu.

„Poštovní?“ Zasmál se Larry a popadl svůj kufr. „Ok. Jdu ven.“ Vykročil a po pár krocích rozrazil staré dřevěné dveře a vyšel na betonové schody. „Jó, vidím tě.“ Zamával do předního skla poštovního vozu, zastíňujícího ostatní auta na parkovišti. Zavěsil telefon a vrazil směrem k němu.

Dveře mu otevřel unaveně vyhlížející klučina s propadlými tvářemi a až zvláště temnými očima. Černá čepice mu zakrývala celou hlavu a nenechala ani jediný pramen vlasů volně viset bez dozoru. Celé vzezření doplňovala ošuntělá modro-žlutá poštácká uniforma.

Larry by osobu skoro ani nepoznal, nebýt těch očí, které v něm vždy vzbuzovaly pocit jisté nejistoty, ale zároveň i rošťáctví a touhu po dobrodružství. Při prvním pohledu v nich však nyní neviděl to, co kdysi. Žádná šibalská blikající jiskra v temnotě. Pouze únava.

„Čau!“ pozdravil Georgieho nejistě po krátké chvíli ticha ve dveřích. „Skoro jsem tě nepoznal,“ pokračoval opatrně. „Zapomněli ti dát nasnídat, nebo ses jenom nenalíčil?“

„Zato ty vypadáš, že jsi snědl oběd i té chudé rodině od vedle,“ otestoval si Georgie Larryho, aniž by na sobě dal znát jakoukoliv emoci. „Slyšel jsem, že kvůli tobě museli zavést přídělový systém jídla, aby se dostalo na všechny.“

V tu chvíli oběma začaly cukat koutky, načež vybuchli ve společný smích.

„Čau!“

„Ahoj!“

Pozdravili se vzájemně a přátelsky si s plácnutím podali ruce.

„Pojď, nasedni. Venku je hrozná kosa a šéf mi počítá každý litr nafty,“ zavelel Georgie.

„Jasně,“ přitakal Larry, podal mu svůj kufr a nastoupil. Georgie ledabyle hodil kufr za sebe do nákladového prostoru, se skřípotem nastartoval a vyjel.

Dodávka sebou házela a drcala, jak se Georgie proplétal jednotlivými ulicemi. Larry i přes prvotní nadšení z opětovného shledání začal pociťovat trapné ticho, jež se rozprostřelo kabinou. Otázky jej napadaly jedna za druhou, ale slova mu vázla v krku. Začal přemýšlet o rozhovorech, které spolu s Georgiem vedli, aby našel téma, jímž by mohl začít a rozpoutat tak spontánní konverzaci, která by oběma vyhovovala. Kdysi si dokázali povídat celé hodiny, aniž by se nad čímkoliv pozastavili. Čím víc nad tím však přemýšlel, tím méně si dokázal vybavit obsah jejich dávných dialogů. Jako by nikdy nemluvili o ničem tak vážném, aby mu to utkvělo v paměti. Jako by celé jejich přátelství záviselo na planých řečech odvíjejících se od momentální situace.

Larry byl z této myšlenky nepříjemně zmatený. *Je dobře, že jsme nemuseli řešit složité věci a naše přátelství tak mohlo žít okamžikem, nebo jsme na sebe prostě jen zbyli, vyrovnali se s tím, a tak nějak koexistovali bez komplexnějšího důvodu?* ptal se sám sebe.

Přece by si i po pěti letech odloučení měli nejlepší přátelé mít co říct. Co kdybych se ho zeptal přesně na toto? Není to zrovna nejlepší začátek, ale je to začátek.

Larry se natočil k Georgiemu a už už mu chtěl položit otázku složenou ze svých myšlenek, když vtom uslyšel sám sebe říkat: „No a jak se máš?“

Georgie přeřadil rychlost, koutkem oka mrkl po Larrym a poté se pohledem vrátil k silnici. „Kámo. To je ta nejhorší otázka, jakou někomu můžeš položit, ať už po pěti dnech, nebo po pěti letech.“

Larry věděl přesně, co má Georgie na mysli. Sám by nechtěl, aby mu tuto otázku někdo položil, a už vůbec ne Georgie. Také si však povšiml, že Georgie přesně ví, kolik let uplynulo.

„Na takovou otázku prostě není správná odpověď,“ pokračoval rozladěně Georgie. „Buď chytneš depresi z toho, jak je tvůj život naprd, anebo naštvěš člověka, který se tě ptá, protože vyjde najevo, že tvůj život je lepší než jeho, a on začne pátrat po důvodu, proč tomu tak je a kde že to vlastně udělal chybu.“

Larry, mírně vyvedený Georgieho tónem, si jen povzdechl nad marností otázky, kterou zvolil, a ponížene se přetočil zpět k okýnků spolujezdce. Georgie si toho všiml a unaveně zamrkal.

„Promiň. Nechtěl jsem na tebe tak vyjet. Jsem už hrozně unavený. Celý den na nohách. Jednání s blbci. Příkyvování šéfovi. Ale vždyť to znáš.“

Ani moc neznám, pomyslel si Larry, ale nechtěl, aby si o něm Georgie myslel, že snad žije někde v paláci se služebnictvem a problémy poddaných ho nezajímají. „Jasně. Znáš. Úplně v pohodě. No stress. Taky jsem z té cesty totálně vyplivnutý.“

„Jo, to věřím,“ odkýval Georgie a natáhl se do přihrádky palubní desky pro krabičku cigaret. „Dáš si?“ Nabídl Larrymu.

Larry se podíval na cigarety, na Georgieho, zpět na cigarety a vzpomenu si, jak měli dřív společné krabičky a jejich skrýše. Vždy si na obale odpočítávali, kolik cigaret kdo vykouril tak, aby každý měl stejný počet. Postupem času se mezi nimi cigarety staly

důležitou výměnnou komoditou, která nahradila sladkosti a jiné pochutiny.

Georgie: „Vážně! Vážně to musíš napsat za mě! Já jsem v matice úplně blbej, a pokud ten úkol neodevzdám, tak si mě Mrož podá. Hele tři cigarety za to.“

Larry: „Jenom na jeden den, fakt. Tvůj švýcarák na jeden den za cigaretu. Hmm?“

Nyní mu připadalo, že i přes všechny cigaretové výměny vždy zůstali naprosto vyrovnaní. Tak proč to tedy dělali, když to nepřineslo zisk ani jednomu? Laskavosti si mohli dělat i bez čachrování. Možná si nechtěli přiznat, že si ve skutečnosti pomáhají rádi, aniž by za to cokoliv požadovali.

Larry cigaretám nikdy moc nepřišel na chuť. S Georgiem kouřil, protože nechtěl trhat přátelství a spíš než cigaretový kouř si užíval volnost a rebelství, které jim to dávalo. Ve chvíli, kdy odjel, přestal i kouřit. Neměl potřebu jít do obchodu a koupit si krabičku, neboť neměl nikoho, s kým by mohl kouřový rituál sdílet.

„Ne, děkuji,“ odpověděl nakonec na nabídku. „Snažím se skončit,“ zalhal.

Georgie jen pokrčil rameny, vytáhl cigaretu a zapálil si.

„Jak tady dopadla ta bouře?“ zeptal se Larry, aby se řeč opět nezastavila. „Byl jsem z toho docela na trní, když jsem to sledoval na internetu. Musel jsem hned zavolat našim, jestli jsou v pořádku.“

Georgie si potáhl z cigarety a vyfoukl dým do škvírky otevřeného okýnka. „Město to docela minulo, takže pohoda. Ale okolí to odneslo trochu víc,“ odpověděl stroze, načež sraštil obočí. „Proč vlastně nejedeme k vašim? Myslel jsem, že když už dojedeš, tak zůstaneš u nich.“

Larry sebou nepříjemně cukl a křečovitě si začal proloukávat klouby na rukách.

„Á, nedělej to! Vždyť víš, že je to pro mě jak nehty skřípající po tabuli,“ vyjel po něm v mžiku Georgie.

„Sorry. Na to jsem zapomněl,“ odfrkl si Larry a začal s rukama dělat nepřirozené cviky, jen aby se cítil o něco méně nervózně. „Znáš naše, jak dokážou být panovační a vše chorobně kontroloující. Stačilo jim jen říct, že se vracím na návštěvu, a už mi ji celou začali řídit a plánovat. Nechci si ani představovat, jaké by to bylo, kdybych bydlel u nich. Věci, kvůli kterým jsem přijel, jsou jenom ve městě. Určitě je navštívím, ale už jsem sám za sebe dost dlouho na to, abych věděl, co chci a co ne. Každodenní tříhodinová přednáška o tom, jak bych měl vést svůj život, co dělám špatně a kam směřovat, mezi to určitě nepatří. Především ne od nich...“

„A co že jsou přesně ty věci, kvůli kterým ses vrátil?“ přerušil Georgie nevybíravě Larryho zповěď.

„Co?“ zamrkal zmateně Larry, stále pohroužen v myšlenkách o rodičích.

Georgie prudce zastavil na kraji silnice u vysokého, moderně vyhlížejícího domu a otočil se na Larryho. „Proč jsi tady, Larry? Pět let ani ťuk a najednou se chceš z čista jasna vrátit.“

Larry, zaskočen jeho otázkou, se jen rozhlédl po ulici, u níž zastavili, a uvědomil si, že dojeli na místo, kde si domluvil ubytování.

„Mám tady nějaké schůzky skrze školu. Seminář, kterého se chci zúčastnit,“ začal nejistě obhajovat svůj návrat. „Chtěl jsem vidět staré známé. Připomenout si město a tak.“

V Georgieho obličej se neobjevil ani ten nejmenší náznak emoce. Bez mrknutí si Larryho prohlížel pronikavým pohledem, jako by hledal skulinku, jež by mu tento paranormální jev vysvětlila.

„Myslel jsem, že budeš rád, že se opět uvidíme a společně něco spácháme,“ snažil se Larry rozseknout nepříjemnou situaci. „Jo,“ pokýval Georgie hlavou a nespouštěl z něj svůj pohled. „Vidím tě rád, ale neměl bys zapomínat, za jakých okolností jsi tehdy odjel. Ne každý to bude cítit stejně.“

„Je to přece už pět let,“ pronesl nervózně Larry spíše k sobě než k Georgiemu.

Georgiemu se na obličej poprvé objevil náznak úsměvu. Nebyl to radostný úsměv, smutný ani ironický. Spíše neutrální, možná až starostlivý. „Pět let pro někoho není dostatečná doba, aby nechal některé věci plavat. Víš, Larry, já tuším, proč jsi doopravdy tady, ale neměl bys mít iluze. Neočekávej, že se něco změnilo k lepšímu. Spíše naopak. Tvůj odjezd v někom mohl vzbudit dojem, že jsi měl důvod utéct.“

„Vždyť já neutekl,“ snažil se Larry hájit.

„Na mě není, abych o tom rozhodoval,“ přitakal Georgie. „Jestli chceš, stav se za mnou zítra kolem poledne. Dneska už fakt jen padnu do postele.“

„Dobře,“ odpověděl Larry do nicoty a s chaosem v mysli, který mu Georgieho varování způsobilo, popadl svůj kufr a bez rozloučení vystoupil.

ZTRACENÝ DENÍK III

Neděle 4. 10. 2015

Co je na tom tak těžkého, nalézt v této moderní době někoho, kdo pravděpodobně bydlí ve stejném městě, nejspíše v rádiu jednoho kilometru od vás, a dozajista jste společně navštívili alespoň jedno stejné místo?

No.

Pro někoho, kdo v tomto městě vyrůstal, a tudíž měl dost času na zapletení sebe sama do sítě známostí, přátel a kontaktů s podporou internetových algoritmů, jistě nic těžkého. Stačí pár zpráv, několik kliknutí a dokážete nalézt kohokoliv, kdekoliv a kdykoliv. Bohužel pro mě, jakožto anonymního uživatele internetu a celkově anonymního uživatele reálného světa, nastává řada nepřekonatelných problémů.

Stále se nemohu rozhodnout, zda jsem se narodila do správné doby. Na jednu stranu chápu, že možnost neustálého kontaktu s kýmkoliv na světě jen skrze obrazovku je nesmírně výhodná. Ale také mě nesmírně děsí, že podle jisté teorie znám populaci celého lidského pokolení přes pouhých šest a méně individuálních osob, a to ne jenom prostřednictvím internetu.

Abych sama pochopila, co to přesně znamená, a dokázala to vstřebat, pokusím se o vysvětlení.

Ráno vstaneš a najednou máš neodkladné nutkání koupit si kytičku, neboť je tvůj život prázdný a nemáš komu předat lásku. (Doslava každé moje ráno.) Ani vteřinu nezahálíš a jdeš do květinářství vybrat si svého nového listnatého přítele v osamění, o kterého budeš moct pečovat. Ve dveřích květinářství tě samozřejmě přivítá spanile přátelská květinářka, která před třemi lety dostala velkou zakázku na květinovou výzdobu absurdně honosné svatby. Takovou svatbu si nemůže dovolit jen tak někdo a vskutku, jak později květinářka zjistila, o druhu květin a stylu výzdoby jednala přímo s ženichem, bývalým velvyslancem při Šaškovské ambasádě. Toto město si vybral pro svůj unikátní obřad primárně kvůli jediné místní pamětihodnosti, a to zřícenině pradávného hradu, kterou město pronajímalo pro různorodé příležitosti podobného charakteru.

I přesto, že byl velvyslanec v mládí pln nadějí a ideálů, náš politický systém ho semlel do bezduché flegmatické figurky, jejíž jediná zábava se skýtá ve stranických banketech, na nichž se probírá vše kromě politiky. Postupem času se pro něj tyto bankety staly jediným únikem před stereotypem jeho nudné, předvídatelné a zamrzlé práce. Při příležitosti významného státního výročí se na podobné recepci seznámil s novým ministrem zahraničí, jenž mu v mnoha ohledech připomínal sebe sama za mlada. Ambiciózní, energický ministr s propracovaným plánem zahraniční politiky, jenž jako první Šaškovan vstoupil po padesáti letech na území Trumberské republiky, aby vyjednal dohodu o nukleárním odzbrojení s vrchním velitelem Trumberských armádních sil, de facto samozvaným diktátorem. Nebylo žádným překvapením, že jak ministr, tak diplomat své funkce složili předčasně z rodinných důvodů a odebrali se do ústraní.

Popisovat detailně osudy diktátora, ministra, diplomata a květinářky jsem však nechtěla.

Hlavní pointa tkví v tom, že prostřednictvím tří lidí se můžu znát s krvežíznivým, mocichtivým diktátorem a vesměs s kýmkoliv na světě. To mě popravdě neskutečně děsí, neboť tato propletená